

Pădurea-fantomă

La marginea insulei, dincolo de stânci, se întindea o fâșie de pădure moartă. Acolo, vântul sufla în totdeauna nemilos și, chinuindu-se secole în șir să crească în bătaia tuturor furtunilor, pădurea căpătase un chip aparte. Din barcă se vedea limpede cum copacii, tot fugind din calea vântului, se înălțaseră care cum putuseră – cocoșându-se, răsucindu-se și, mulți dintre ei, târându-se. În timp, trunchiurile crăpau, putrezeau, se sprijineau de cele vii sau se prăbușeau peste ele și se contopeau într-o masă diformă de încăpățânare resemnată. Pământul era acoperit cu ace maronii, strălucitoare, mai puțin acolo unde moliții hotărâseră să se târască, în loc să se ridice și verdeața lor luxuriantă se întindea frenetic, umedă și strălucitoare, ca într-un soi de junglă.

I se spunea pădurea-fantomă. Crescuse încet, cu atâta trudă, și echilibrul dintre supraviețuire și pieire era atât de fragil, încât o schimbare, oricât de mică, era de neînchipuit. O creangă ruptă, un trunchi dat la o parte, orice putea duce la distrugerea

pădurii-fantomă. Ochiurile mlăștinoase nu puteau fi secate și nimic nu putea fi plantat dincolo de hățișul gros ca un zid de apărare. Sub desiș, în locuri unde soarele nu ajungea niciodată, trăiau păsări și animale mici. Când nu era furtună, se mai auzea câte un foșnet de aripi sau zupăit grăbit de lăbuțe, dar animalele nu se arătau niciodată.

La început, familia încercase să facă pădurea-fantomă mai înfiorătoare decât era. Adunaseră buturugi și tufe uscate de ienupăr de pe insulele din jur și le aduseseră cu barca până la insula lor. Uriașele specimene de o frumusețe veștejită și albită de vreme fuseseră apoi târâte până în pădure. Crăpate, frânte, lăsau în urmă dâre, poteci largi și goale pe nisip. Bunica văzuse că nu arăta deloc bine treaba asta, dar nu spusese nimic. Pe urmă făcuse curat în barcă și așteptase până se plictisiseră cu toții de pădurea-fantomă. Apoi se dusesse singură acolo. Se târâse cu grijă pe lângă mlaștină și ferigi și, când obosise, se întinsese pe pământ și se uitase la cer prin hățișul de licheni cenușii și crengi. Mai târziu, ceilalți o întrebaseră unde fusese și le răspunsese că pesemne o furase somnul pe undeva.

Dincolo de pădurea-fantomă, însă, insula fusese transformată într-un parc frumos și ordonat. Au curățat până și cea mai mică crenguță, când pământul încă mustea de ploaia primăverii și aveau grijă să meargă doar pe potecile înguste săpate în mușchi, ce duceau de la un capăt al insulei la celălalt și spre plajă. Numai

țărani și musafirii de peste vară călcau pe mușchi, căci nu pricep, oricât le-ai repeta, că mușchiul e foarte delicat. Dacă ai călcat o dată, se ridică după ploaie. Dacă ai călcat și a doua oară, nu se mai ridică. A treia oară de calci, moare! La fel se întâmplă și cu eiderii – a treia oară când îi alungi din cuib, nu se mai întorc. Cândva, prin iulie, mușchiul se împodobește cu rogoz lung și unduios. Flori mici se deschideau în buchețele, toate la exact aceeași distanță de pământ și se legănau în vânt, întocmai ca pe pajiștile de pe continent. Întreaga insulă se acoperea atunci cu un văl înmuiat în căldură, abia vizibil și care, după vreo săptămână, se risipea. Nimic nu ar fi putut da o impresie mai puternică de sălbăticie neatinsă.

În pădurea-fantomă, bunica sculpta animale ciudate. Le cioplea în crengi moarte și bucăți de lemn răzlețe. Le făcea labe și fețe, dar chipurile le erau întotdeauna de-abia conturate, niciodată cu trăsături clare. Păstrau în ele sufletul lemnului, iar spinările și picioarele se arcuiau după enigmatică formă a creșterii lui, rămășiță a pădurii ce putrezea. Uneori le sculpta direct în vreo buturugă sau vreun trunchi. Animalele din lemn ale bunicii se tot înmulțeau. Atâr-nate în copaci sau rășchirate pe crăci, sprijinindu-se de vreun trunchi sau pe jumătate îngropate în pământ, cufundate în mlaștini cu brațele întinse sau dormind ghemuite lângă vreo rădăcină. Uneori, doar un profil se ghicea în umbră, alteori vedeai două sau trei, încleștate în îmbrățișări sau încăierări. Bunica

dăltuia doar în lemn vechi, care își găsise deja forma, adică vedea și alegea doar bucățile de lemn care exprimau ce avea ea în gând.

Odată, bunica găsise în nisip o coastă mare și albă. Era greu de cioplit și, oricum, mai frumoasă decât era deja nu ar fi putut-o face. O dusesse, așa cum era, în pădurea-fantomă. Mai găsise și alte oase, albe sau cenușii, toate aruncate pe țărm de valuri.

— Ce faci? întrebă Sophia.

— Mă joc, răspunse bunica.

Sofia se strecură pe sub desiș în pădurea-fantomă și văzu tot ce făcuse bunica.

— Ai vernisaj? întrebă ea.

Dar bunica îi spuse că nu avea nimic de-a face cu sculptura, sculptura era altceva.

Începură să adune împreună oase pe plajă.

Treaba asta cu căutatul și adunatul e un lucru aparte, pentru că nu mai ai ochi pentru nimic altceva. Dacă ai plecat la cules de merișor, nu vezi decât tot ce-i roșu și, dacă ai plecat să aduni oase, alb vezi înaintea ochilor. Oriunde te-ai duce, numai oase vezi. Unele subțiri ca niște ace, foarte fine și fragile, care trebuie ridicate cu multă grijă. Altele – ciolane grosolane sau coaste – îngropate în nisip precum lemnăria unei corăbii eșuate. Oasele pot avea o mulțime de forme, fiecare cu construcția ei.

Sophia și bunica duceau în pădurea-fantomă tot ce găseau. De obicei, mergeau acolo la asfințit. Aranjau frumos sub copaci arabescuri albe din oase, îmbinate

ca într-un alfabet secret și, când terminau, se așezau un pic la taifas și ascultau foșnetele păsărilor din hățiș. Odată au văzut un cocoș de munte înălțându-se în zbor, iar altă dată o bufniță foarte mică. Stătea pe o creangă și silueta ei se contura pe pânza cerului la asfințit. Nu mai văzuseră niciodată bufnițe pe insulă.

Într-o dimineață, Sophia găsi o scăfârlie întreagă de la vreun animal mare. Singură o găsisese. Bunica zise că trebuie să fie de focă. O ascuseră într-un coș și așteptară până se înseră. Un apus în tonuri aprinse, ce scaldă totul în lumina sa roșiatică. Până și pământul era roșu. Duseră țeasta în pădurea-fantomă. Când o puseră jos, toți dinții îi sclipiră.

Sophia începu atunci să țipe:

— Ia-o de aici! Ia-o de aici!

Bunica o luă în brațe de îndată, dar își zise că era mai bine să tacă. După o vreme, Sophia adormi. Bunica stătea și se gândea cum să construiască o căsuță din cutii de chibrituri pe plaja nisipoasă de lângă afii din dosul casei. I-ar putea face un ponton... Și ferestre din foițe de staniol...

Așa că animalele din lemn dispărură în pădure. Arabescurile din oase se cufundară în pământ și se acoperiră cu mușchi verde, iar copacii se îmbrățișară și mai strâns, odată cu trecerea timpului. Uneori, la asfințit, bunica se mai ducea singură în pădurea-fantomă. Dar ziua în amiaza mare stătea pe treptele verandei și făcea bărci din scoarță de copac.